

[Alfred Bøgh.]

spørgsmålet én by, én kommune er særlig brændende — så er der altså mulighed for, at ministeren kan komme til folketinget; jeg vil gerne henstille til ministeren, at han gør det i disse tilfælde, der forhåbentlig bliver meget få. Jeg har jo nemlig den tiltro til den kommunale forhandlingsevne og forhandlingsvilje, at man kan nå meget langt ad den vej, som hidtil er betrådt med så gode resultater.

Til slut vil jeg gerne sige, at det haster med at få gennemført denne nyordning, altså få gennemført loven. Der er så mange ting, der venter netop på dette her, og derfor vil jeg håbe, at den nye kommission må have held og kræfter til at føre arbejdet videre på en god måde, uden at det bliver forsinket alt for meget.

Poul Sørensen: Også jeg kan anbefale at stemme for de af flertallet stillede og af ministeren tiltrådte ændringsforslag. Derimod må jeg anbefale, at man stemmer imod de ændringsforslag, som er stillet af et mindretal.

Jeg vil gerne pege på to områder, som ikke er med i lovforslaget. Der er spørgsmålet om byrdefordelingen. Jeg deler ganske den opfattelse, der er gjort gældende under arbejdet af udvalgets flertal, at det ville være uoverkommeligt at løse denne opgave nu. Det er nødvendigt først at bringe orden i det kommunale billede, som nu skal tegnes op; derfor må dette vente, men jeg håber ligesom den foregående taler, at vi hurtigt kan komme i gang med selve spørgsmålet om byrde- og opgavefordelingen og alt, hvad dertil knytter sig.

På samme måde har spørgsmålet om hovedstadsområdet ikke været til behandling. Det ligger jo ganske klart, at det spørgsmål presser stærkt på. Jeg har ved tidligere lejligheder her i tinget understreget det nødvendige i, at dette spørgsmål efterhånden må nærme sig sin løsning, og jeg håber og tror, at de indflydelsesrige kommunale repræsentanter ude i amtet og i hovedtaden vil søge at nå frem til en enig indstilling på dette meget vigtige område.

Når vi i dag kan afgive en betænkning, der har så stor støtte bag sig i tinget, er det resultatet af et meget stort og vidtrækkende arbejde, for det er jo klart, at

med de mangfoldige interesser, som er knyttet til denne lovgivning, har det ikke været så forfærdelig let at samle enighed eller omtrent enighed om alt.

Jeg er klar over, at det største spørgsmål, som vil kræve mange forhandlinger og mange overvejelser, fortsat vil være købstædernes stilling i forhold til omegnen. Jeg udtaler min glæde over, at der nu er fundet den løsning på spørgsmålet, at de tre store købstæder, som har de største og afgjort vanskeligste problemer, har mulighed for at lade det gå til tingets afgørelse. Den højeste myndighed får herved lejlighed til at træffe den endelige afgørelse, hvis enighed ikke kan skabes; videre kan man jo ikke gå i denne sag, og jeg hilser altså denne løsning med stor tilfredshed.

Jeg kan ikke se andet, end at det vil være forstandigt, at områderne ude omkring selv klarer det. Den store købstad og de omegnskommuner, som er i rivende vækst, er jo ikke som to fjender, der mødes; de lever jo til daglig en tilværelse, hvor den ene er afhængig af den anden, og det må derfor være muligt med virkelig hensyntagen fra begge sider ude på lokalt plan at finde den løsning, der kan bygges på i fremtiden. Jeg håber ikke, det skal være nødvendigt, at folketinget ulejliges med disse tre store købstæders omegnsproblemer.

Spørgsmålet om amternes stilling har vi også diskuteret meget, og det er vi slet ikke ved vejs ende med, for med de nu foreliggende forslag vil man i og for sig blot skabe et arbejdsinstrument gennem kommissionen, men det er givet, at der er forskellige opfattelser med hensyn til, hvor store amterne skal være i fremtiden — eller sagt på anden måde: skal der lægges amter sammen i større udstrækning her i landet, eller skal vi nogenlunde bevare det antal, vi har nu? Det er et spørgsmål, som kommissionen må tage stilling til, og jeg for mit vedkommende vil kun udtale håbet om, at man også her finder den form, der er rigtigst i øjeblikket, men med skyldig hensyntagen til fremtiden, idet man må medgive, synes jeg, at større enheder sikkert bliver det mest fordelagtige i den kommunale opbygning.

Frivilligheden for sognekommunerne bevares, og her er der altså et arbejde at gøre for de enkelte sognekommuner via kom-